

SUOMEN ITSENÄISYYS JA KOHTALON KÄSI

Pekka Ervastin esitelmä 11.12.1927

”Suomen itsenäisyys ja kohtalon käsi” on ilmoitettu tämänpäiväisen esitelmän aiheeksi ja tämä esitelmä on siis oleva ensimmäinen karmatutkielmamme. Lähtiessäni hiukan tutkimaan karmaa eli syyn ja seurauksen lakia, en tietysti silloin ajattele karmaa vain yksinkertaisessa merkityksessä, vaan hieman tämän syysuhteen lain toimintaa, siis karman konkreettisten esimerkkien muodossa. Tämmöinen ensimmäinen esimerkki karman toiminnasta on tämänpäiväinen aiheemme Suomen itsenäisyydestä.

Olemme tässä joulun edellä eläneet Suomen itsenäisyyden merkeissä, olemme viettäneet kymmenvuotisjuhlaa Suomen itsenäisyyden alkamisesta. Aivan oikein valtionhoitaja Svinhufvud huomautti puheessaan, ettei kansojenkaan elämä tapahdu umpimähkään, vaan niiden elämässä vaikuttaa syyn ja seurauksen laki. Historiallisesti tämä tämmöinen syyn ja seurauksen lain vaikutus näkyy vielä selvemmin kansojen kuin yksilöiden elämässä, sentähden, että kansojen elämää saatamme seurata pitkiä aikoja historiallisesti, jota vastoin yksilön elämä on ainoastaan lehti hänen elämänsä kirjasta. Yksilön elämä, yksi ruumistus ei voi niin selvästi näyttää karman lain vaikutusta kuin jonkun kansan elämä, joka käsittää satoja tai tuhansia vuosia. Kuitenkin ymmärrämme kansojen elämää ainoastaan, jos katselemme niitä yksilön kannalta, t. s. jos ymmärrämme kansan yksilöksi, sillä kansasta ei voi puhua, ellei kansa ole kokonaisuus. Se kyllä on kokoonpantu monista yksilöistä ja on siis summa, mutta koska tämä summa on kokonaisuus, on se yksilö, niinkuin aina kokonaisuus on, ja sentähden voidaan kansaa verrata yksilöön. Totuudenetsijä, joka tutkii myös syvempiä puolia elämästä, tulee aivan

vakuutetuksi siitä, että kansan elämää on suorastaan verrattava yksilön elämään.

Jos ajattelemme yksilön elämää, niin voimme heti Paavalin kanssa sanoa: ihminen on henki, sielu ja ruumis. Hän on kolminaisolento. Ja jos sitten ajattelemme ihmisyksilön itsenäisyyttä, mitä se merkitsee hengen, sielun ja ruumiin suhteen, niin tämä kysymys itsenäisyydestä on helppo ratkaista ja ymmärtää ihmisyksilön suhteen. Ja kun taas sitä vertaamme kansayksilöön, tulee meidän myös verrattain helpoksi ymmärtää kansan elämää yksilönä. Silloin myös ymmärrämme, aivankuin yksilönkin suhteen, että kansan elämää yksilönä ei ole katsottava ainoastaan menneisyyteen ulottuvaksi, historiallisesti tutkittavaksi, vaan myös tulevaisuuden kannalta ja tulevaisuuteen ulottuvaksi ja siis profeetallisesti tutkittavaksi.

Ottakaamme nyt ihmisyksilö ja kysykäämme, millä tavalla ilmenee hänen itsenäisyytensä ruumiillisuuteen ja ruumiilliseen elämään nähden tässä fyysisessä maailmassa. Tämmöisen itsenäisyyden voimme hyvin ymmärtää jokaisen yksilön suhteen, sillä jokaisella täysi-ikäisellä ihmisellä on tässä elämässä ruumiillisen tai paremmin sanoen fyysisen itsenäisyyden saavuttaminen. Sehän ilmenee ennenkaikkea ajattellessamme ihmisen suhdetta ympäröivään maailmaan, hänen fyysisessä riippumattomuudessaan, taloudellisessa, ekonomisessa itsenäisyydessään. Kaikki ihmiset eivät ehkä ole saavuttaneet täydellistä riippumattomuutta, mutta jokainen luonnostaan pyrkii siihen, ihminenhan tuntee itsensä orjaksi, epävanaaksi, jollei hän ole ekonomisesti itsenäinen. Tämän ei tarvitse merkitä, että hänen täytyisi olla ekonomisesti riippumaton siinä merkityksessä kuin joku ylen rikas olento on, sillä tässä ekonomisessa riippumattomuudessa on monta astetta. Ekonominen riippumattomuus merkitsee sitä, että ihminen tulee työllään toimeen, että hän on olento, joka itse on tilaisuudessa tekemään työtä ja syömään omaa leipäänsä. Ja jos

esim. meidän ihmiskuntamme historiassa toinen sukupuoli, nainen, on ollut riippuvaisessa asemassa ja ollut ekonomisesti epäitsenäinen, on tämä huomattu epäkohdaksi ja olemme me ihmiset pitkiä aikoja miettineet tätä asiaa, nimittäin naisen taloudellista riippumattomuutta, hänen ihmisarvoaan, sillä kuta enemmän me lähestymme veljeyttä, sitä enemmän meille selviää, että naisen asema itsenäisenä olentona on tunnustettava. Kun hän on naimisissa ja lasten äiti, on hänellä toiset velvollisuudet kuin miehellä, ei hänen enää tarvitse työllään hankkia rahaa, mutta hänen taloudellinen riippumattomuutensa, moraalinen vapautensa on tunnustettava. Hänet on asetettava miehen tasalle. Ja siinä suhteessa olemme jo ottaneet suuria askeleita eteenpäin.

Fyysillinen itsenäisyys ilmenee siis ennenkaikkea siinä, että ihminen omalla työllään ja omin voimin tulee toimeen. Mutta ihmisen itsenäisyys ei suinkaan rajoitu tähän fyysilliseen itsenäisyyteen, sillä kun pidämme kiinni tuosta kolmijaosta; ruumis, sielu ja henki, niin saamme syystä kysyä: missä näkyy ihmisen sielullinen itsenäisyys? Silloin on kysymys nostettu hieman korkeammalle tasolle. Sielullinen itsenäisyys ei olekaan yhtä helposti ratkaistu kuin taloudellinen itsenäisyys. Ja sentähden ihmisen sielullisen itsenäisyyden yhteydessä tulee kysymys sielusta, aatteellisista asioista ihmisen personallisuudessa. Ihminen on sielullisesti itsenäinen silloin, kun hän on vapaa personallisuus, kun hän on itse ajatellut, etsinyt, rakentanut itselleen oman sisäisen huoneensa ja temppeleinsä, kun hän on sisäisesti totuutta etsinyt ja muovaillut itselleen oman personallisuuden. Hän on voinut tehdä sen joko tässä elämässä tai jossain edellisessä elämässään, jolloin hän jo syntyi sielullisesti itsenäisenä. Lahjakkaat ihmiset syntyvät nimittäin jo itsenäisinä, heidän elämänsä on taistelua kaikenlaisia voimia vastaan, jotka ovat heidän ulkopuolellaan, mutta jotka symbolisoituvat heidän sisässään siksi, kunnes voittavat sopusoinnun itsessään. Heidän täytyy tavoitella sitä,

koska he ovat valmistaneet sen itselleen. Sitä voi jokainen ihminen tehdä nykyisessä elämässään, vaikkei hän olisi sitä ennen tehnyt. Sillä sitä myöten kuin äly enemmän näyttää osaa elämässä, sitä myöten jokaisen yksilön tilaisuus pyrkiä itsenäiseksi persoonallisuudeksi myös suurenee. Kulttuurin mennessä eteenpäin tarjoutuu jokaiselle ja yhä useammalle ihmiselle tilaisuus mennä eteenpäin, taistella itsensä itsenäiseksi. Sielullisesti itsenäinen ihminen on vapaa olento, joka itse rakentaa jollekin kalliolle.

Mutta sitten on meillä vielä – pitäkäämme kiinni Paavalin kolmijaosta – ihmisen henki. Ja siksi saatamme kysyä: koska ihminen on henkisesti itsenäinen ja millä tavalla se itsenäisyys on saavutettavissa? Silloin kyllä huomaamme, etteivät monetkään ihmiset ole saavuttaneet henkistä itsenäisyyttä, sillä se on erittäin korkea asia. Henkinen itsenäisyys johtuu nimittäin siitä, että ihmisen henki on Jumalasta kotoisin, että ihminen on jumalallinen olento, että ihminen yksilönä on kuin pisara elämän suuressa meressä, että itse elämä on jollain tavalla ilmennyt ihmisyksilössä. Tämä on tuo edellytys ennenkuin voi tulla puhetta ihmisen henkisestä itsenäisyydestä. Metafyysillisesti täytyy olla niin, että henki on yhtä maailmankaikkeuden suuren hengen kanssa, Jumalan elämän kanssa. Jos ihmisen henki on Jumalassa, jos se suuri ainoa elämä, mikä maailmankaikkeudessa vaikuttaa, on ihmisessä, silloin on ihmisen henkinen itsenäisyys mahdollinen. Jos ei, ei ihminen voi saavuttaa muuta kuin sielullista itsenäisyyttä. Mutta onhan ihmisiä, jotka ovat henkisesti itsenäisiä ja nämä ihmiset kaikki todistavat, että ihminen on jumalsyntyinen olento, että ihminen hengessään voi tulla tietoiseksi siitä suuresta elämästä, jota myös nimitetään kosmilleksi Kristukseksi, voi tulla tietoiseksi Kristuksesta. Kristus voi syntyä ihmisessä ja ihmisen voi täyttää jumallinen Elämä. Ja ihmisen itsenäisyyden, henkisen itsenäisyyden, ensimmäinen askel on siinä, että hän syntyy uudestaan niinkuin Jeesus selitti

Nikodemukselle, josta Johanneksen evankeliumin 3. luvussa kerrotaan, että ihminen voi tulla taivasten valtakuntaan ainoastaan sen kautta, että hän syntyy hengestä. Ihmisessä on Kristus syntyvä, hänen sielussaan on virtaava kaikkiallinen elämä niin, että hänestä ei tule rajoitettu pisara meressä, vaan itse meri, joka ilmenee pisarassa. Ihmisen pitäisi tulla kuin Jumalan puhutorveksi, tai niinkuin jumalallisen Elämän ruumistukseksi. Jumalan sana on lihaantuva ihmisessä niinkuin Johanneksen evankeliumin ensimmäisessä luvussa sanotaan: "Valo loisti pimeydessä, mutta pimeys ei sitä käsittänyt". Mutta kun Jumalan Sana, Logos, pääsee syntymään ihmisessä, silloin on sana astunut lihaan, niinkuin Jeesus Natsarealaisessa. Silloin on ihminen henkisesti itsenäistynyt, tullut itsenäiseksi hengessään, joka itsenäisyys merkitsee sitä, että hän on hengestä syntynyt, että hän on olemassa tietoisena henkenä, Jumalan poikana. Ja kaikkihan me tiedämme sekä kokemuksesta että historiasta, että tie tähän henkiseen itsenäisyyteen on olemassa ja että se tie on pitkä ja kaita. Se on ihmisen itsekasvatukseen perustuva ponnistus, josta mekin alituisesti olemme näissä esitelmissä puhuneet.

Kun nyt luomme katseemme kansaan, voimme nähdä yhtäläisyyttä kansan ja yksilön välillä. Yksilön suhteen voimme nähdä, että kohtalon käsi viittaa menneisyyteen, se näyttää meille, millä tavalla ihminen on saavuttanut taloudellisen riippumattomuuden ja sielullisen itsenäisyyden ja se myös viittaa siihen, millä tavalla hän on saavuttanut hengen itsenäisyyden, toisella kielellä, kuolemattomuuden, ikuisen elämän. Kansojen elämässä kohtalon käsi viittaa menneisyyteen, nykyisyyteen ja tulevaisuuteen. Jos ajattelemme Suomen kansaa ja kysymme, missä ilmenee ja miten on syntynyt Suomen kansan fyysillinen itsenäisyys, niin meidän tarvitsee vain, aivan niinkuin valtionhoitaja Svinhufvud puheessaan sanoi, tutkia Suomen historiaa nähdäksemme, miten Suomen kansa menneisyydessä on vähitellen saavuttanut

taloudellisen riippumattomuuden. Meidän kansamme historiassa on paljon työtä ja vaivaa ja tätä esi-isien työtä, jota he pelloilla ja niityillä ovat tehneet, me saamme kiittää siitä, että meidän kansamme on saavuttanut itsenäisyyden, ei ainoastaan heidän työtä kuokalla ja auralla, vaan myöskin taistelua miekalla, sillä kansojen elämässä, kun he fyysillisesti itsenäisyyttä etsivät, on taistelua sekä luonnon voittamisessa että vihollista vastaan. Taistelua eri kansojen välillä, jotka kaikki pyrkivät itsenäisyyteen. Sentähden meidänkin historiassamme on paljon verisiä taisteluja, ne ovat välttämättömiä, ne kuuluvat tuohon fyysisen itsenäisyyden tavoitteluun sentähden, etteivät kansat enemmän kuin yksilötkään muulla tavalla alussa osaa etsiä itsenäisyyttä. On olemassa toinen tapa, mutta miksi puhuisimme tavasta, jota emme ole historiassa nähneet. Historia vain vastaa meille, että kaikki kansat pyrkiessään itsenäisyyteen, ovat saaneet vuodattaa verta. Alkuasteella ei ole mitään kansaa olemassa, mutta vähitellen liittyvät ihmiset yhteen ja ymmärtävät muodostavansa kokonaisuuden ja tämä tapahtuu vaaroja ja ponnistuksia kestämillä.

Sielullinen itsenäisyys kansojen elämässä alkaa näyttää ensimmäisiä oireita silloin, kun kansa alkaa tuntea itsensä kansaksi, ja alussa tämä näyttäytyy siten, että jokin kansa alkaa tuntea: tämä on meidän maamme, tässä maassa meidän täytyy saada asua rauhassa. Voisimme sanoa, että kansan, niinkuin yksilön, täytyy suorittaa tämmöistä maakoetta, elämän maakoetta, kun emme katsele ainoastaan ulkonaista näkyväisen maailman historiaa ja sen vaiheita, vaan katselemme asioita henkimaailman, näkymättömän maailman kannalta, niin huomaamme merkillisen seikan kansan itsenäistymisen yhteydessä.

Me ihmisethän synnymme monta kertaa tähän maailmaan – ja yksilöt, jotka muodostavat kansan jonakin hetkenä siirtyvät henkimaailmaan kuollessaan, eikä ole ollenkaan

sanottu, että samat yksilöt uudestaan syntyvät samaan kansaan. Kansan kokonaisuus, ominaisrakenne, sen yksityisluonne ei ole riippuvainen niistä yksilöistä, jotka siihen kansaan syntyvät, vaan se on enemmän riippuvainen luonnosta, olosuhteista ja siitä sisäisestä ilmacehästä, ajatuskehästä, tunnemaailmasta, joka syntyy määrätyn kansan, maan yli ja ympäri ja jota me nimitämme teosofiassa auraksi. Tämä aura on jokaisen maan ja kansan yllä ja se sisältää kansan sielulliset mahdollisuudet, sen elämän. Kun yksilöt syntyvät tuohon kansaan, mukautuvat he auran mukaan, he ottavat osaa kansan yhteiseen auraan. Ne, jotka syntyvät Suomeen, tulevat suomalaisiksi, saavat suomalaisen ruumiin, kun elävät Suomen kansan aurassa, veressä, sillä fyysillinen veri periytyy (fyysillisessä veressä on personallisuus). Sentähden yksilöt voivat kuolemanjälkeisen elämän jälkeen syntyä johonkin toiseen kansaan, vaikka ei sekään niin merkillinen poikkeus ole, että syntyy uudestaan samaan kansaan. Tämä riippuu siitä, kuinka syvästi joku yksilö on kansaansa ymmärtänyt. Mutta kuolemanjälkeisen elämänsä hän tulee joka tapauksessa tuon kansan aurassa viettämään, ja se kuuluu aina sen kansan ilmapiiriin, jossa hän on elänyt fyysillisesti. Sentähden kuolemanjälkeisessä elämässä ihminen, niinkuin yleensä sääntö on, jatkaa sitä työtä, jonka hän on alulle pannut fyysillisessä elämässään. Kuolemanjälkeisessä elämässä ihminen siis vielä muovailee ja lisää jotain tuohon kansalliseen auraan, tekee työtä sen puolesta. Ja kuta enemmän kansa fyysillisesti alkaa tuntea itsensä yhdeksi kansaksi, sitä ihmeellisemmäksi käy tuo kuolemanjälkeinen elämä, sillä siinä elämässä jatkuu pyrkimys itsenäisyyteen, kokonaisuuden tuntemiseen, yhteenkuulumiseen niinkuin me sanomme okkultisesti: kuoleman jälkeen käydään rajaa, piirretään tuon kansan rajoja. Kuoleman jälkeen ihminen viettää suurimman osan elämää taivaissa, ja se merkitsee, että omantunnon voima kansassa suurenee, omantunnon ja sisäisesti yhteenkuuluvaisuuden ja yhtenäisyyden tunne lisääntyy

kuolemanjälkeisen elämän kautta. Taivaissa ollen yksilöt aivankuin luonnon välttämättömyydestä vaikuttavat maan päällä elävien omiintuntoihin. Jokainen hyvä ihminen joka taivaaseen joutuu, on kuin elävien omatunto. Sentähden on kaikissa kansoissa aina vähän palvottu vainajia. Kun esim. isä on kuollut, on hän kuin Jumalan silmä, joka katselee, etteivät lapset vaan tekisi väärää. Muutamat kansat, jotka palvelevat vainajia, kysyvät heiltä neuvoa ja saavat ohjeita. Tämä oli hyvin tuttua kaukaisina aikoina, jolloin maanpäällä olevat ihmiset näkivät vainajia, elivät heidän tajunnassaan, joten he saattoivat tietää, mitä heidän isänsä ja esi-isänsä tunsivat. Nyt on verho laskettu silmien eteen, ettei ihminen sillä tavalla näe, mutta joka tapauksessa jokainen ihminen tuntee, että hänen äitinsä, joka on kuollut, henkimaailmasta päin tahtoisi, ettei hän pahaa tekisi, päinvastoin hän tietää, että äiti tahtoo hänen elävän ja tekevän niin oikein ja hyvin kuin hänelle on mahdollista. Sen tuntee jokainen ihminen ja se on oikea tunne. Meidän vainajamme taivaissa ollessaan elävät meidän omistatunnoissamme, vaikka he eivät meitä näe maan päällä, mutta he ovat yhteydessä sielullisesti meidän kanssamme. He näkevät meidät edessään paljon kauniimpina, puhtaampina, jalompina, mitä olemme, ja sitä kuvaa he rakastavat, ja todellisuudessa me sitä olemmekin paremmassa itsessämme.

Kun nyt maan päällä ihmiset yhdessä kansassa alkavat tuntea, että he muodostavat yhden kansan, niin he siirtyessään kuolemanjälkeiseen elämään, jatkavat tätä, sillä he käyvät rajoja, piirtävät konttuureja, siellä he taivaassa ollessaan huutavat meille: "Älkää unohtako, että olette samaa kansaa." Sentähden samaan kansaan kuuluvat yksilöt tuntevat voimakkaasti olevansa veljiä, sillä heidän takanaan on kaikkien niiden vainajien voima, jotka ovat taivaissa, ynnä muuta vielä. Kansan sielullinen itsenäistyminen joka tapahtuu sisäisessä elämässä ensin, saa myöskin aikaan sen huomattavan seikan, että kehittyneempiä ihmisieluja vetäytyy tuon kansan auraan.

Kuta enemmän kansan aura henkimaailmassa alkaa loistaa, kuta enemmän se valoa levittää, sitä enemmän se myöskin vetää puoleensa kehittyneempiä, jalompia ja lahjakkaampia sieluja. Tämä tietysti riippuu siitä, että kansan fyysillinen veri hienostuu ja puhdistuu sielullisen elämän rinnalla. Kun ihmiset tässä fyysillisessä maailmassa oppivat enemmän ajattelemaan ja kauniimmin tuntemaan, niin heidän fyysillinen verensä puhdistuu ja siis kansan veri puhdistuu ja hienostuu myös siinä suhteessa. Ja niin kansan fyysillisesti enemmän ja enemmän puhdistunut veri antaa mahdollisuutta kehittyneimmille sieluille, sillä kehittyneimmät sielut eivät voi syntyä, elleivät voi saada käyttövälineikseen sellaisia ruumiita, joita he voivat muovailta sisäisiä käyttövälineitään varten. Tämä kansan veren puhdistaminen näkyy suuremmasta väriloistosta aurassa ja silloin kehittyneempiä sieluja rientää tuon kansan luo, osaksi tietämättään, kohtalon käskystä ja osaksi omasta halustaan palvella ja auttaa.

Kun katselemme Suomen kansaa, huomaamme, kuinka vähitellen tähän kansaan alkoi menneenä vuosisatana syntyä ihmisiä, jotka veivät sen sivistystä, kulttuuria, siis sen sielullista itsenäistymistä eteenpäin. Voimme sanoa, että siitä alkaen, kun täällä Euroopassa suuren uskonpuhdistuksen aika (valistuskausi) alkoi, meidänkin kansamme alkoi itsenäistyä ja tuntea itsensä kansaksi. Sitten vasta myöhemmin tuli sen historiassa semmoisia hetkiä, jolloin jotkut yksilöt ajattelivat: mutta meidän kansamme pitäisi myöskin poliittisesti itsenäistyä. Ja 1700-luvulla huomaamme oireita siihen. Syntyi ihmisiä, jotka toivat semmoisia aatteita; eikö tämä kansa ole jo sielullisesti itsenäistynyt, että se voisi poliittisestikin itsenäistyä. Näitä ihmisiä ei silloin ymmärretty, heitä päinvastoin pidettiin pettureina. Ja taas viime vuosisadalla, kun jotkut ajattelivat, että Suomen on tultava Venäjältä irti, olivat he Venäjän kannalta maan kavaltajia. Ensimmäisten pioneerien, niiden jotka näkevät tulevaisuuteen, näkevät, mihin päin

kuljetaan, on otettava kuin häpeän risti päälleen. Ja sitten tuleekin meidän kansamme elämässä hetki, jota pitkinä aikoina oli valmistettu, jolloin meidän kansamme tulee poliittisesti itsenäiseksi.

Jos nyt sanomme, että kansa käy läpi maakoetta silloin, kun se taistelee itsensä fyysillisesti riippumattomaksi, niin voimme sanoa, että se elää tulikoettaan silloin, kun se sielullisesti itsenäistyy ja keskellä vesikoetta silloin, kun se poliittisesti itsenäistyy. Nyt on vesikokeen kruunu pantu meidän kansamme päähän. Me olemme poliittisesti itsenäinen, suvereeninen valtio, ja tämä kaikki kuuluu sielulliseen itsenäisyyteen, sillä kun kansasta on poliittisesti tullut itsenäinen, on kansa kuin personallisuus. Kohtalo on sen päästänyt siihen kohtaan, että se on personallisuus, enemmän tai vähemmän tietoinen pesonallisuus, se on saavuttanut sen, minkä jokainen ihminen syntyessään saavuttaa. Onhan jokainen ihminen personallisuus, vaikka tavallisesti puhuessamme, että joku on personallisuus, tarkoitamme, että hän on kehittynyt ihminen. Samalla tavalla kansa, kun on tullut suvereeniseksi valtioksi, on personallisesti itsenäistynyt. Toinen kysymys on sitten, missä määrin se on itsenäinen personallisuus. Suomen kansan suhteen emme tarvitse olla millään tavalla toivottomia, me tiedäämme, että Suomen kansa on jo nytkin pesonallisuus, ja koko lailla voimakas personallisuus. Suomen kansalla on juurensa niin syvällä menneisyydessä ja se on niin paljon luonut sielullisia arvoja, että se on osoittanut olevansa kehitysmahdollinen personallisuus. Meillä on Kalevala ja muut vanhat runot, runomme, sydämen syvyydestä lähtenyt taide, joka osoittaa, että olemme koko lailla kehittynyt personallisuus.

Mutta jokaisen personallisuuden kohtalo on kuolla. Jokainen ihminen personallisena olentona kuolee, oli hän kuinka itsenäinen tahansa, kuinka suuri personallisuus tahansa. Hetki tulee, jolloin kaikki tuo loppuu. Ihminen on kyllä

kuoleman jälkeen olemassa personallisuutena, mutta se on ajan kysymys. Hän syntyy uudestaan maan päälle ja silloin on taas edessä kysymys: luo uudestaan personallisuus. Sentähden jokaisen kansan itsenäisyyttä sielullisesti odottaa sama kohtalo: kuolla. Kansan personallisuutena tulee kuolla. Eikö ole mitään pelastusta siitä? Ihmisyksilöllä on se pelastumisen mahdollisuus, että hän henkisesti itsenäistyy Kristuksessa, että Jumala ottaa asuntonsa häneen, että hänestä tulee iankaikkinen olento. Eikö kansalla ole mitään semmoista mahdollisuutta, onko kansa aivan tuomittu kuolemaan? Onko sillä mitään semmoista mahdollisuutta ikuiseen elämään? Analogian lain mukaan sillä pitäisi olla, ja minä uskon vahvasti, että kansallakin on se mahdollisuus edessään, kansatkin voivat saavuttaa ikuisen elämän, mutta sillä saavuttamisella on ehtonsa, edellytyksensä. Vielä emme ole historiassa sellaista nähneet. Me olemme nähneet kansoja, jotka ovat eläneet hirmuisen kauan, emme tiedä oikeastaan, kuinka kauan Kiinan ja Indian kansat ovat olleet olemassa, siinä suhteessa ei ole mitään yksimielistä ratkaisua. Monen mielestä Indian kansa potee vanhuutta, toisten mielestä taas sillä on uudestasyntymisen mahdollisuus nyt edessään. Mutta vaikkakin joku kansa hyvin kauan eläisi, ei se mitään merkitse, sillä ikuinen elämä ei ole sitä, että jää henkiin, se on toisella sijalla vasta. Ikuinen elämä on sitä, että tuommoinen kansa loistaisi valona koko ihmiskunnan edessä. Sentähden voime täydellä syyllä kysyä: millä tavalla joku kansa voisi saavuttaa ikuisen elämän?

Kun nyt ajattelemme Suomen kansaa ja näemme, että se on saavuttanut ekonomisen, fyysillisen itsenäisyyden sekä myös sielullisen itsenäisyyden, niin täydellä syyllä kysymme: olisiko mitään mahdollisuutta Suomen kansan saavuttaa henkistä itsenäisyyttä ja millä tavalla se olisi mahdollinen saavuttaa? Tämähän on erittäin tärkeä kysymys jokaiselle suomalaiselle, erittäin vakava kysymys. Eihän ole elämässä

tarkoitus, että olemme täällä mukana, syömme ja juomme, menemme naimisiin, kuolemme ja tulemme haudatuksi. Emme ole suomalaisia ainoastaan sillä tavalla, että kuulumme Suomen kansaan, vaan monet suomalaiset tuntevat, että se tosiseikka, että he ovat suomalaisia, sisältää jotain muuta vielä, he tuntevat, että heidän pitäisi tehdä jotain Suomen kansan puolesta. Heidän pitäisi osata nähdä tämän kansan tulevaisuuteen, mihin päin sen työ on suunnattava. Ja silloin joudumme epäilemättä tuon probleemin eteen: onko saavutettavissa henkinen itsenäisyys? Silloin emme voi enää katsella historiaa, meidän täytyy katsella profeettallisesti eteenpäin olematonta tulevaisuutta.

Kaikki, jotka ovat tutkineet teosofista maailmankatsomusta ja kirjallisuutta, tietävät, että jokaisen sielullisesti itsenäisen kansan takana on henkimaailma, ei ainoastaan vainajia, vaan toinen, semmoinen henkimaailma, joka varsinaisesti kuuluu kansaan, henkimaailma, jonka muodostavat elävät yksilöt, joiden johdossa on määrätty yksilö, jota nimitetään kansan suojelusenkeliksi. Tuommoiset sadut suojelusenkeleistä eivät oikeastaan ole mitään satuja, vaan sellaiset runoilijat ovat nähneet enemmän kuin me ihmiset, jotka emme osaa katsella muuta kuin näitä ulkonaisia asioita. Suomen kansalla on myös suojelusenkelinsä, me voimme nimittää häntä Väinämöiseksi. Hän on hyvin suuren maailman, suuren taivaallisen sotajoukon, kuten raamatun kielellä sanotaan, etunenässä. Jokaisen kansan takana on suuri taivaallinen sotajoukko, enkelijoukko, ja sen joukon alapuolella ääretön joukko kaikenlaisia luonnon henkiä ja haltioita. Nämä tekevät kansan ja luonnon elämän eläväksi. Kun menemme ajassa taaksepäin esim. tuhat vuotta, huomaamme, kuinka ihmiset seisoessaan niityllä tai metsässä, tuntevat olevansa elävän todellisuuden edessä. He tuntevat, ettei luonto ole kuollut, vaan se on kuin asunto kaikenlaisille ihmeellisille olennoille. Puissa elävät haltiat, metsissä peikot ja

Tapion väki,järvissä ja joissa ihmeelliset vedenneidot ja Vellamot. Kaikki on täynnä elämää. Kuta lähempänä luontoa kansa on, sitä elävämmin se tuntee luonnossa tätä elämää. Voimme vieläkin nähdä kansoissa yksilöitä, meidän mielestämme he ovat epäkäytännöllisiä uneksijoita, jotka näkevät ja puhuvat kaikenlaisista olennoista, joita me emme näe silmillämme. Monen mielestä tuollaiset näkijät ovat suorastaan sairaita, epänormaaleja. Ja kuitenkin kaikki on totta.

Kun siis puhumme kansan aurasta, ei se tarkoita ainoastaan jonkinlaista näyttämöä, vaan siinä on elämää, ei ainoastaan vainajia, vaan haltioita ja kaikenlaisia olentoja, joiden etunenässä on suojelusenkeli. Ja mitä erikoisesti Suomen kansaan tulee, on sen suojelusenkelinä olento, joka itsetietoisesti on Kristuksen palvelija, ei tietysti aivan yksin, mutta eräiden toisten kansojen suojelusenkeliä kanssa. Tuo korkea enkeliolento, Väinämöinen, on luvannut kulkea Kristuksen jälkiä. Hän tahtoi siis, että hänen kansansa tulisi Kristuksen opetuslapsiksi, ja sen puolesta hän työtä tekee, että hänen kansansa heräisi kulkemaan Jeesuksen jälkiä. Sitä varten hän tuntee elävänsä, sen puolesta hän tahtoo työskennellä. On muutamia toisiakin täällä Euroopassa, joilla on sama idea.

Mitenkä tämän pitää tuleman esille meidän kansassamme, kansamme elämässä fyysisessä maailmassa? Sen pitää tulla esille siinä, että meidän kansamme runoilijat ja tietäjät ja kaikki nerokkaat olennot pyrkivät syvemmin ymmärtämään kansan sisintä henkeä, kuvaamaan kyllä sen sielullista auraa, itsenäisyyttä, mutta myöskin pääsemällä aivan kansan sisäisen elämän lähteille, kuvaamaan sen suojelusenkelin pyrkimyksiä, toimia ja tahtoa. Tämähän on jo tapahtunut jonkun verran, me näemme sen runoilijoissamme, taiteilijoissamme, säveltäjissä ja muissa, että he pyrkivät tuomaan esille jotain suomalaista. Se on alkanut jo, mutta meidän täytyy odottaa, että tulevina vuosina ja vuosisatoina yhä enemmän syventyy tuo pyrkimys tuoda esille mitä Suomen kansan hengessä piilee. Tämän tulee

saada yhä enemmän alaa meidän eturivin ihmisissä ja poliittisessa suhteessa. Suomen kansa tulee saamaan semmoista inspiratsionia, että Suomen pitää erikoisena omantunnon asiana ja tehtävänä työskennellä Europan Yhdysvaltojen puolesta. Sen pitää poliittisessa elämässä tähdätä siihen, että saadaan rauha kaikkien Europan kansojen välillä. Suomen kansa on pieni ja valtiollisesti mitätön, mutta ei kuitenkaan niin pieni, etteikö se voisi huutaa: tämä Europpa on annettu meille sitä varten, että eläisimme yhdessä. Onhan meillä jo Kansainliitto, jossa Suomenkin ääni kuuluu pontevasti, vaikka tuo Kansainliitto ei olekaan vielä saanut paljon mitään aikaan, vaikka sen on täytynyt tuntea olevansa vain pieni aatteellinen voima tässä aineellisessa maailmassa, mutta se itää ja kasvaa vähitellen, siitä tulee suuri puu. Sentähden ei meidän tarvitse olla toivottomia, vaikka tuollainen Kansainliitto onkin vielä niin heikko, mutta meidän pitäisi Suomessa ymmärtää, että tällä työllä on kaikista suurin merkitys nyt Europan historiassa. Europan tulevaisuudesta ei tule mitään, jolleivät kansat ja valtakunnat herää näkemään, että heidän täytyy elää liitossa keskenään, että heidän täytyy muodostaa Europan Yhdysvallat. Amerikassa on jo kauan ollut Yhdysvallat, joskin siellä yhteisen kielen vuoksi on se ollut helpompaa. Ei valtakunnan ulkonainen itsenäisyys tarvitse merkitä sitä, että se sortaisi toista, nousisi toisten yläpuolelle. Sen itsenäisyys on silloin korkeampi, kun se tahtoo olla veli toisten kanssa. Keskiajalla saattoi yksityisten ihmisten itsenäisyys joskus merkitä sitä, että täytyy tappaa muita ihmisiä, mutta nyt on jo ihmisten itsenäisyys enemmän ja enemmän merkinnyt sitä, että ihminen osaa kunnioittaa toisia, antaa toisille heidän oman itsenäisyytensä. Samoin kansojen itsenäisyys merkitsee ulkonaisesti ja poliittisesti sitä, että jokainen tunnustaa toisen itsenäisyyden todellisuudessa ja sanoo: mahdotonta olisi meidän ruveta sotimaan keskenämme, meidän täytyy inhimillisesti ratkaista kaikki ristiriidat. Sentähden on saatava

aikaan Europan Yhdysvallat. Ja se tulee, vaikka kohtaloa vastaan taistellen joku kansa yrittäisikin päästä toisten herraksi. Tuo sana on ollut piirrettynä Europan auran yli jo muutamia satoja vuosia, ja sentähden meidän koko valtiollinen elämämme tässä Europassa on kuin sokkosilla oloa, kuin emme tahtoisii tunnustaa mitä seisoo kohtalon ovella, mutta kaikki leikki kohtalon uhalla tulee erittäin kalliiksi, sentähden Suomen kansan tehtävä poliittisesti on ollut huutavan ääni korvessa. Ja tahtoisin lisätä, mutta en sano sitä ehdottomana ehtona tällä hetkellä: meidän kansamme tehtävänä tulee olemaan riisuutua täydellisesti aseista. Tämä tuntuu tietysti hullulta tällä hetkellä ihmisistä: meillä on Venäjä tuolla, se hyökkää heti meidän kimppuumme. Mutta minä sanon: niin ei tule tapahtumaan, vaan jos Suomen kansa uskaltaa sen tehdä, ja vaikka Europan Yhdysvaltojen nimissä, silloin ei kukaan uskalla koskea siihen, on aivankuin kansa silloin olisi uskaltanut julistautua pyhäksi ja koskemattomaksi. Tätä ei ymmärretä vielä tänä päivänä, mutta kuitenkin se on oleva niin.

Mutta jotta me pääsisimme siihen, tarvitaan jotain muutakin, kuin että meidän kansamme runoilijat ja profeetat pyrkivät tuomaan ilmi, mitä kansan hengessä piilee, pyrkivät tuntemaan Väinämöistä, ja mitä hän suunnittelee Kristuksen seuraajana. Siihen tarvitaan myös, että meidän kansamme rakentaa tiedon yhteyden henkimaailman kanssa. Ei mitään spiritististä yhteyttä, vaan yhteyttä kansamme suojelushengen ja hänen auransa kanssa. On välttämätöntä, että tämä saadaan fyysillisesti – käyttäkseni vanhaa nimitystä – mysterioiksi, että saadaan fyysillisesti yhteys kansan sisimmän hengen kanssa mysterioiden välityksellä, semmoisen opiston välityksellä, joka on tietoisessa yhteydessä Väinämöisen hengen kanssa. Se on ehdoton ehto, jotta meidän kansamme sitten pääsisi henkisesti kansana uudestasentymään. Tuommoinen kansan uudestasentyminen on niin mahtava ja

merkillinen asia, ettei se saata käydä ellei ole valiojoukkoa, joka on itse uudestasynntynyt.

Tämä ei myöskään ole mikään tuulesta temmattu haave, sillä sen nojalla, että meidän kansamme on niin paljon itsenäistynyt, että meidän kansamme historiallisessa johdossa on olento, joka on erikoisesti kehittynyt. Meillä on jo henkimaailmassa tämmöisen mysteriokoulun siemen eli sen alkutyypin. Ja meidän suuret vainajamme ovat siinä koulussa mukana. Mihinkä ovat joutuneet meidän suuret miehemme viime vuosisadalla: Snellman, Lönnrot, Topelius y. m.? Eivät he ole lähteneet pois Suomen kansan aurasta, he viettävät siinä kuolemanjälkeisen elämänsä, ja se saattaa olla hyvin pitkä. Siis nuo suuret sielut, jotka tekevät työtä Suomen itsenäisyyden puolesta ja sillä osoittavat, että ottivat inspiratsioonin vastaan Väinämöiseltä, ovat nyt henkimaailmassa vainajien mukana siinä mysterio-opistossa luomassa niitä mysterioita, uudestasynntuvia Egyptin pyramiideja, joiden on määrä tulla Suomen kansan fyysilliseen elämään. Jotta Suomen kansa voisi kansana kulkea kuolemattomuutta ja ikuista elämää kohti, jotta voitaisiin tehdä semmoinen historiallinen yritys, että kansa syntyisi uudestaan. Silloin olisi kuin jokin paikka maan päällä, joka olisi kuin paratiisi.